

4. møde.

Onsdag den 16. oktober kl. 10.

Formanden: I skrivelse af 14. d. m. meddeler statsrevisor Jensen-Broby, at de af folketinget valgte statsrevisorer for statsregnskabet for finansåret 1956-57 har valgt Jensen-Broby til formand og Gustav Pedersen til næstformand.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 5).

Per Hækkerup: Den politiske debat har umiskendeligt antaget en noget roligere karakter, end sidste gang det høje ting — det var i juni måned — havde en almindelig drøftelse af den politiske situation. Dengang var temperaturen unægtelig noget høj, også højere end godt var. Det var måske ikke så mærkeligt umiddelbart efter valgkampen og under indtryk af den bitterhed, regeringsdannelsen havde aflejret i adskillige sind. Så meget desto glædeligere er det — og utvivlsomt gavnligt — for det kommende arbejde, at tonerne er blevet betydeligt nedstemt. Nu gælder det hverdagens politiske gerning, og selv om vi står over for adskillige spørgsmål af usædvanlig rækkevidde, er det utvivlsomt sundest, at forhandlingerne foregår i en atmosfære af besindighed uden alt for store følelsesmæssige udsving.

Til et sådant nøgternt og sagligt arbejde har regeringen bidraget med oplægget i den højtærede statsministers åbningstale.

Til det mere klassiske billede af oppositionspressens bedømmelse af den højtærede statsministers tale, der er karakteriseret som ordrig, svævende, bestående af almindeligheder o. s. v., føjer sig imidlertid nogle andre oppositionsrøster. Adskillige har således fundet, at der virkelig var ting af interesse i redegørelsen, at det var en realistisk og nøgtern vurdering af landets nær-

meste økonomiske fremtidsudsigter, og at man, hvis man hørte efter statsministerens ord uden forhåndsindstilling, måtte erkende, at talen indeholdt meget og også en hel del af positiv karakter. Tager man denne mere velvillige bedømmelse med i sin vurdering, og mærker man sig, at de kritiske røster ikke havde meget konkret at fremføre mod talens indhold, har man vist lov til at sige, at åbningstalen ikke bare var et godt oplæg til debatten her i salen i dag og i morgen, men også kan danne et frugtbart udgangspunkt for tingets kommende arbejde.

Landets økonomiske situation og fremtidsmuligheder, der vil komme til at indtage en central stilling i vort arbejde, må bedømmes på baggrund af den internationale konjunkturudvikling. Den tegner sig ikke alt for lyst. Megen usikkerhed præger udviklingen verden over, det gælder i USA, og det gælder i Europa. Det stærke produktionsopsving i Vesteuropa er svækket i sin stigningstakt igennem det sidste halve år, og de voksende valutavanskeligheder — især dollarmangelen, der nu igen antager truende omfang — har tvunget adskillige vesteuropæiske lande til økonomiske indgreb, der, hvis de fortsættes, kan medføre hæmninger for handelen mellem landene. I den forbindelse kan eksempelvis henvises til den engelske diskontoforhøjelse, der ved en nedsættelse af forbrug og produktion i England kan skærpe vore afsætningsvanskeligheder på dette vort største marked. Vor landbrugseksport har i den forløbne del af indeværende år vist en lille tilbagegang. Heldigvis er vor industrieksport stadig voksende, men stigningen er mindre end i de foregående år. De faldende fragtrater betyder, at skibsfarten næppe kan se frem til så godt et år som 1956. Tager man desuden hensyn til udsigterne for vore øvrige valutagivende erhverv, er det sikkert rigtigt at vurdere, som regeringen gør det, at der kun er udsigt til en begrænset fremgang i vor samlede valutaindtjening.

Når dette var og er situationen, og når vi i de første 6 måneder af indeværende år havde et stadigt underskud på vor betalingsbalance, måtte det blive den nye regerings første opgave at standse det løbende valutatab. Det var en del af hensigten med juni lovgivningen. Selv om de dengang